

Gf.IV.30.521/2017/4.

A Debreceni Ítéltábla a Kodela Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Kodela Viktor ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Incze András Péter ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME., Cg....., adószám: ...) alperes ellen kötbér megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2017. november 23. napján meghozott 9.G.15-16-040024/78. számú ítélete ellen a felperes részéről 80. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2018. február 7. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 508 000 (Ötszáznyolcezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a felperest perköltség fizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolásában rögzítettek szerint 2006. december 14-én a felperes mint megrendelő és az alperes mint vállalkozó között vállalkozási szerződés jött létre szélessávú hírközlési hálózat létesítésére 2007. szeptember 30-i teljesítési határidő és bruttó 280 467 346 Ft összegű vállalkozói díj kikötése mellett.

A vállalkozási szerződés 2.2. pontja szerint a vállalkozó feladatát képezte - egyebek mellett - a vezetékJogok földhivatali bejegyeztetése.

A számlázás tekintetében a vállalkozási szerződés 8.3.1. pontja akként rendelkezett, hogy végszámla benyújtásának feltétele - egyebek mellett - a vezetékJog bejegyzések megtörténte. Az időben utoljára átadott műszaki egységek vonatkozásában azonban teljesítésként kerül elfogadásra, ha a vezetékJog bejegyzési dokumentáció, vezetékJog bejegyzésére alkalmas ingatlan tulajdonosi megállapodásokkal alátámasztva és földhivatali ellenjegyzéssel ellátva bemutatásra kerül a megrendelő részére, illetve a vállalkozó hitelt érdemlően bizonyítani tudja, hogy a dokumentációk további példányait az illetékes földhivatalhoz megküldte a vezetékJog bejegyeztetése céljából.

Az alperes a vezetékJogok bejegyeztetésére vonatkozó szerződéses kötelezettségét nem teljesítette. A felperes ugyanakkor a vezetékJogok bejegyzésének elmaradásáról tudva kényszerűen elfogadta a teljesítést arra tekintettel, hogy a projekt uniós támogatással valósult meg, „és a határidőket mindenféleképpen be kellett tartani”.

A vállalkozási szerződés 11.6. pontja szerint azonban a felperes „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 316. §-a alapján fenntartotta magának azt a jogot, hogy a szerződésszegésből eredő igényét az elévülési határidőn belül akkor is érvényesítse, ha a szerződésszegésről tudva a teljesítést elfogadta és haladéktalanul nem jelentette be az ilyen jellegű igényét.

A felperes az általa 2016. január 25-én megindított perben előterjesztett, módosított keresetében elsődlegesen késedelmi kötbér, másodlagosan hibás teljesítési kötbér, harmadlagosan meghíúsulási

kötbér, negyedlegesen pedig kártérítés címén 35 000 000 Ft tőke és annak a módosított keresetében részletezettek szerinti késedelmi kamatának a megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

A keresete megalapozottságának alátámasztására hivatkozott a Debreceni Ítéltábla .../5. számú jogerős ítéletére, amelyben az ítéltábla a perbelivel azonos tartalmú szerződések vizsgálatának eredményeként tényként állapította meg, hogy az alperes a vezetékJogok bejegyeztetésének elmulasztásával szerződésszegést követett el, amelyre tekintettel az abban a perben felperesként eljáró **TÁRSULÁS II.** és **TÁRSULÁS III.** Társulások jogszerűen tarthattak igényt a vállalkozási szerződés 11.1. pontjában kikötött késedelmi kötbérre.

Az alperes a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett keresetének az elutasítását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a régi Ptk. 324. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak alapján a felperesnek a vezetékJog bejegyeztetésére vonatkozó főkövetelése elévülésével a kötbér iránti követelése mint mellékkövetelések is elévültek.

A felperes kártérítés jogcímen előterjesztett követelését az alperes a régi Ptk. 360. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással ugyancsak annak elévülésére tekintettel tartotta megalapozatlannak.

Az elévülésre való hivatkozásai elutasítása esetére az alperes - az általa részletesen kifejtett indokok alapján - érdemben is vitatta a felperes kötbér, illetve kártérítés iránti követeléseinek a jogalapját és az összegét egyaránt. Hivatkozott arra is, hogy a felek között 2009. január 16. napján létrejött megállapodásban a felperes kifejezetten lemondott az alperessel szembeni további kötbér követeléséről, amelyre tekintettel ezt az igényt a jelen perben jogszerűen már nem érvényesítheti vele szemben.

A felperes az alperes elévülési kifogásával összefüggésben egyrészt arra hivatkozott, hogy mivel a vezetékJogok bejegyeztetése tekintetében az alperes késedelme a műszaki átadás-átvétel időpontjától kezdődően a felperes szerződéstől történt elállásáig (2016. május 12.) folyamatosan fennállt, a késedelmi kötbér iránti követelése tekintetében az elévülés csak ezt követően kezdődött el.

Másrészt állította, hogy mivel az alperes sem a 2008. évben lezajlott műszaki átadás-átvételnél, sem a 2009. évben lefolytatott utófelülvizsgálat során nem tájékoztatta őt arról, hogy a vezetékJogok bejegyeztetésére nem került sor, a kötbér iránti követelése tekintetében az elévülés mindaddig nyugodott, amíg a Debreceni Ítéltábla másik perben meghozott ítéletéből tudomást nem szerzett az alperes szerződésszegéséről.

Előadta továbbá, hogy a vezetékJogok bejegyeztetésének elmaradásáról egyedül a társulás akkori elnöke, **V.L.** rendelkezhetett információval, aki azonban 2010. novemberében elhunyt.

Mivel ekkorra a szerződés műszaki teljesítése már lezárult, a társulás későbbi vezetőinek egészen a Debreceni Ítéltábla ítéletének megismeréséig nem volt tudomása a vezetékJogok bejegyzésének elmaradásáról, amely - véleménye szerint - a felperes oldalán olyan menthető oknak tekintendő, amely az elévülés nyugvását eredményezte.

Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását megalapozottnak találta és megállapította, hogy a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett követelése elévült.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek az elévülés nyugvásával kapcsolatos jogi érvelését alaptalannak találta, amellyel összefüggésben rámutatott, hogy a jogviszonyban jogi személyként résztvevő felperes a szerződésből fakadó jogai gyakorlásában és kötelezettségei teljesítésében kizárólag abban a 2-3 hónapos időintervallumban volt akadályoztatva, amíg a 2010. novemberében elhunyt **V.L.** elnök helyett új természetes személy nem lépett a társulás élére „cégszerű aláíróként”.

Megállapította továbbá, hogy ezt követően a társulás képviselőjére jogosult személyek folyamatosan megválasztásra kerültek, így a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerinti akadály nem állt fenn a társulás működésében.

A perben beszerezett okirati bizonyítékok és tanúvallomások alapján megállapította továbbá, hogy V.L. a vállalkozási szerződés realizálódása során folyamatosan eljárta a társulás képviselőjében, így annak nevében tudomása volt az igényérvényesítés lehetőségéről, de ezzel haláláig nem élt, és az ezt követően elnökké választott személyek sem tettek semmilyen lépést a vezetékJog bejegyzésének elmaradása, illetve az elévülés megszakítása tárgyában, amelyre tekintettel a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett követelése elévült.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a módosított keresetében foglaltak szerinti megváltoztatását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Mindenekelőtt azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az eshetőlegesen előterjesztett kereseti kérelmei közül kizárólag a késedelmi kötbérre alapított keresetét bírálta el, azonban annak során sem tért ki arra, hogy milyen indokok alapján nem találta megalapozottnak az elévülés folyamatosan fennállt alperesi késedelemre, mint az elévülés bekövetkezését kizáró egyik körülményre történt hivatkozását.

Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2016. május 12-i, elévülésre vonatkozó nyilatkozata megtételének tényét sem rögzítette az ítéletében, márpedig ez a meghiúsulási kötbérre alapított kereseti kérelme elbírálásához elengedhetetlen lett volna.

A felperes állítása szerint tehát az elsőfokú bíróság egyrészt megsértette „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 221. §-ában előírt indokolási kötelezettségét, másrészt íratellenesen és a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése alapján állapította meg, hogy az összes jogcímen előterjesztett követelése elévült.

Hangsúlyozta, hogy a perben egyetlen adat sem merült fel arra vonatkozóan, hogy a felperesnek akár a műszaki átadás-átvétel, akár az utófelülvizsgálat során tudomása lett volna arról, hogy a vezetékJogok bejegyeztetését az alperes nem végezte el.

Annak következtében pedig, hogy a felperesnek erről a tényről nem volt tudomása, az ehhez kapcsolódó kötbér követelését menthető okból nem tudta érvényesíteni, amely az elévülés nyugvását eredményezte.

Állította, hogy az eljárás során kihallgatott valamennyi tanú vallomása, továbbá a felperes 2015. július 22-i társulási üléséről készült jegyzőkönyv is alátámasztotta azt az állítást, hogy a felperes csupán a Debreceni Ítéltábla másik perben meghozott jogerős ítélete kapcsán értesült arról, hogy a felperes a vezetékJogok bejegyeztetését nem végezte el.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróságnak a per során nem azt kellett volna vizsgálnia, hogy a felperes a képviselőin keresztül rendelkezett-e absztrakt, a konkrét üggyel független cselekvőképességgel, hanem azt, hogy a felperes nevében és képviselőjében eljáró személyek a Debreceni Ítéltábla jogerős döntésének meghozatala előtt rendelkeztek-e bármilyen ismerettel az alperesi szerződésszegésről.

Ezzel összefüggésben pedig a perben rendelkezésre állt bizonyítékok alapján azt lehetett megállapítani, hogy kizárólag a gesztor település polgármestere, V.L. volt az, aki közvetlen és érdemi információkkal bírhatott volna a vállalkozási szerződés teljesítéséről. Az ő halálát követően pedig - mivel a műszaki teljesítés lezárult és az alperes a vezetékJog bejegyzésének elmaradását jogi átadás-átvétel hiányában elhallgatta a felperes előtt - a további elnököknek az alperes szerződésszegéséről nem volt és nem is lehetett tudomása.

Ez pedig az elévülés menthető okból történő nyugvását eredményezte a műszaki átadás-átvétel kezdetétől (2008. július 10.) egészen a 2015. július 22-i társulási ülés megtartásáig, amikor is a felperes a Debreceni Ítéltábla jogerős ítéletéből tudomást szerzett az alperes szerződésszegéséről.

Az alperes a másodfokú tárgyaláson szóban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes valamennyi kereseti kérelmét elbírálta, az ítélet indokolása pedig megfelel az 1952. évi Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében előírtaknak, ezért a felperesnek az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelme alaptalan.

A döntés érdemi részét illetően előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű értékelése alapján, érdemben helyesen állapította meg, hogy a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett követelése elévült, ezért a felperesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelme is megalapozatlan.

Az ítélet tábla az iratokhoz F/12. alatt csatolt okirat tartalma, valamint a felperes 2016. május 12. napján keltezett „keresetváltoztatás és előkészítő irat” megnevezésű beadványában előadottak alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki:

A perbeli szerződéshez kapcsolódóan az alperes által elvégzett munkák utófelülvizsgálatára 2009. április 6-án került sor.

A felperes a 2016. május 12-én keltezett beadványában megtett nyilatkozatával - az alperes késedelmes és hibás teljesítése miatti érdekmúlásra hivatkozással - elállt az alperessel megkötött vállalkozási szerződéstől.

Az így kiegészített tényállás alapján pedig az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a felperes fellebbezése nem megalapozott.

A felperesnek az 1952. évi Pp. 213. §-ának (1) bekezdésébe és a 221. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezések megsértésére történt hivatkozásaira tekintettel az ítélet tábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete meghozatala során elkövette-e a felperes részéről állított eljárási szabálysértéseket, továbbá, hogy az esetleges eljárási szabálysértések indokolták-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését.

Ennek eredményeként pedig az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az 1952. évi Pp. 213. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértésére a felperes alaptalanul hivatkozott, mivel az elsőfokú ítélet rendelkező részéből és annak indokolásából is egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett kereseti kérelméről döntött, mégpedig akként, hogy azokat - az abban érvényesített követelések elévülése miatt - alaptalannak találta.

Az indokolási kötelezettség megsértésével összefüggésben a felperes hivatkozása annyiban helytálló volt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a tényállás megállapítása és a jogi indokolás tekintetében is hiányos volt, mivel abban egyrészt a kereset elbírálása szempontjából releváns körülményeket (utófelülvizsgálat időpontja, felperes elállása) nem rögzített, másrészt nem tért ki arra, hogy a felperesnek az alperesi késedelem folyamatos fennállásával kapcsolatos jogi érvelését miért nem találta megalapozottnak.

Az ítélet tábla megállapítása szerint azonban az elsőfokú ítéletnek ezek a hiányosságai a jelen másodfokú eljárásban pótolhatóak voltak, ezáltal pedig nem minősültek olyan lényeges, az érdemi döntésre is kiható eljárási szabálysértéseknek, amelyek az ítélet hatályon kívül helyezését indokolták volna.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla rámutat arra, hogy a Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleményének 1. és 3. pontjaiban kifejtettek szerint a lényeges eljárási szabálysértésre alapított hatályon kívül helyezés csak akkor indokolt, ha az adott eljárási szabálysértés a per érdemi döntésére kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges.

Az éppen az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény elfogadása miatt hatályon kívül helyezett - elveiben azonban mai is irányadó és alkalmazandó - PK 206. számú állásfoglalásában a Kúria kifejtette továbbá, hogy az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az elsőfokú határozat hatályon kívül

helyezésére csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú határozatból és az eljárás adataiból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság döntését mire alapította, és ezért az érdemi határozat nem bírálható felül.

Mivel a jelen esetben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából és az eljárás adataiból egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította, az ítélet indokolásának a felperes által hivatkozott hiányossága - az adott esetben - nem indokolta a határozat hatályon kívül helyezését.

A felperesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló elsődleges fellebbezési kérelmét pedig az ítélet tábla a következő indokok miatt nem találta megalapozottnak:

Az alperes részéről előterjesztett elévülési kifogásra tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor elsődlegesen ennek a hivatkozásának a megalapozottságát vizsgálta. A következősen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint ugyanis elévülési kifogás esetén a bíróságnak először abban a kérdésben kell döntenie, hogy a perbeli követelés elévült-e (BH2006.220. számú eseti határozat).

Az alperes elévülési kifogásának vizsgálata eredményeként pedig az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok helytálló értékelése és az irányadó jogszabályok helytálló alkalmazása alapján, érdemben helyesen állapította meg, hogy a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett követelése elévült.

Az elsődleges kereseti kérelemben érvényesített késedelmi kötbér tekintetében alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a folyamatosan fennálló alperesi késedelemre tekintettel a késedelmi kötbér iránti követelésének elévülése a szerződéstől történt elállásig (2016. május 12-e) el sem kezdődött.

A peres felek jogviszonyára még alkalmazandó régi Ptk. 326. §-ának (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

A peres felek között létrejött vállalkozási szerződés 8.3.1. pontjában foglaltakból következően az alperes a vezetékJogok bejegyeztetését az utófelülvizsgálat lefolytatásáig még határidőben teljesíthette volna, ezért a késedelme e szerződéses kötelezettsége tekintetében ettől az időponttól (2009. április 6-a) kezdődően következett be, amely egyben azt is eredményezte, hogy ekkor az ezen (fő)kötelezettség teljesítésére irányuló felperesi követelés elévülése is elkezdődött.

A (fő)kötelezettség teljesítésével kapcsolatos késedelem bekövetkezésével pedig a felperes késedelmi kötbér iránti követelése is esedékessé vált, amelynek következtében ekkor a felperes késedelmi kötbér iránti igényének az elévülése is elkezdődött.

Tény, hogy mivel a felek a vállalkozási szerződés 11.1. pontjában a késedelmi kötbér mértékét a késedelmes napok számához igazodóan határozták meg (napi 0,05%), a késedelmi kötbér maximumát pedig nem határozták meg, a felperest megillető késedelmi kötbér összege a késedelem tartamához igazodóan, különböző időpontokban vált esedékessé, ennek következtében pedig az ezen igény elévülésének kezdete is ehhez igazodott.

A felperes késedelmi kötbér iránti követelését azonban a főköveteléstől függő mellékkövetelésnek kellett tekinteni (A Polgári Törvénykönyv Magyarázata, Budapest 2004., KJK-KERSZÖV Kiadó, 1160. oldal), amelyre tekintettel az adott esetben alkalmazni kellett a régi Ptk. 324. §-ának (2) bekezdésébe foglalt azt a rendelkezést, amely szerint a főkövetelés elévülésével az attól függő mellékkövetelések is elévülnek.

Ez pedig az adott esetben azt eredményezte, hogy a felperes főkövetelésének esedékessé válásától számított 5 év elteltével a felperes késedelmi kötbér iránti követelése is elévült, mégpedig attól függetlenül, hogy a késedelmi kötbér iránti követelésének ebben az időpontban még volt olyan része, amely tekintetében az esedékessé válástól számított 5 év még nem telt el. A kötbér járulékos jellegéből következően ugyanis a főkövetelés elévülése az attól függő mellékkötelezettség elévülését is eredményezte.

Lényegében ugyanezen indokok alapján voltak megalapozatlanok a felperesnek a hibás teljesítési és meghiúsulási kötbér iránti követelései azzal az eltéréssel, hogy ezen igények tekintetében az elévülés a végső teljesítési határidő (utófelülvizsgálat) leteltét követően egységesen elkezdődött, a főkövetelés elévülésével pedig ezek az igények is elévültek.

Téves a felperesnek az az érvelése, miszerint az elévülés csak azt követően kezdődött el, miután ő tudomást szerzett az alperes szerződésszegéséről.

Egy adott követelés esedékessé válása ugyanis olyan objektív körülmény, amelynek bekövetkezése esetén az elévülés a jogosult szubjektív tudatától függetlenül elkezdődik.

Annak a körülménynek, hogy a jogosult esetleg nem tudott a követelését esedékessé tevő szerződésszegésről, nem a követelés elévülésének kezdete, hanem az elévülés nyugvása szempontjából lehet jelentősége.

A régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerint ugyanis, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül - 1 éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén pedig 3 hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból 1 évnél, illetőleg 3 hónapnál kevesebb van hátra.

Az elévülés nyugvását azonban az adott követelés érvényesítésének csak olyan akadálya eredményezheti, amely nem hozható összefüggésbe a jogosult magatartásával, tehát rajta kívülálló okból képez akadályt az igényérvényesítésben.

Az adott perben rendelkezésre álló adatok alapján azonban olyan, a felperes magatartásától független, objektív körülmény fennállását nem lehetett megállapítani, amely az elévülés nyugvását eredményezte volna.

A felperesnek az a hivatkozása, hogy az ítélet tábla másik perben meghozott ítéletének megismeréséig nem volt tudomása az alperes szerződésszegéséről, egyrészt ellentétben állt a keresetlevélben tett azzal a nyilatkozatával, hogy a teljesítést az alperes szerződésszegéséről tudva, kényszerűségből fogadta el.

Mindemellett a felperesnek az a hivatkozása, hogy a másik perben meghozott ítélet megismeréséig nem volt tudomása az alperes szerződésszegéséről, annak ténszerűsége esetén sem eredményezhette (volna) a jelen perben érvényesített követelései vonatkozásában az elévülés nyugvásának megállapítását.

A felperest ugyanis a régi Ptk. 405. §-ának (1) bekezdése alapján egyrészt megvizsgálási kötelezettség terhelte, amelynek esetleges elmulasztása esetén az alperesi teljesítés hibájának nem ismerete nyilvánvalóan nem tekinthető a felperes magatartásától független, azzal összefüggésben nem álló, ezáltal pedig az elévülés nyugvását eredményező körülménynek.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy számára mint „laikus megrendelő” számára a hiba nem volt felismerhető.

A vezetékJogok bejegyeztetésére vonatkozó szerződési kötelezettség teljesítésének vizsgálata egyrészt olyan szakértelmet nem igényelt, amellyel a felperes ne rendelkezett volna. (Ezt támasztotta alá az is, hogy a **TÁRSULÁS II.** és **TÁRSULÁS III.** Társulások számára ugyanez a hiba felismerhető volt.)

Másrészt - ahogyan erre az alperes is helyesen hivatkozott - a teljesítés ellenőrzése során a felperes több szakértőt is igénybe vett, akiknek szakismerete pótolta az ő esetlegesen hiányzó szaktudását.

Nem volt alkalmas az elévülés nyugvásának bizonyítására a felperesnek az a hivatkozása sem, hogy **V.L.** halálát követően a felperes nevében és képviselőjében eljáró személyeknek - a másik perben hozott jogerős döntés megismeréséig - nem volt tudomásuk az alperesi szerződésszegésről.

A jogviszonyban jogi személyként résztvevő felperes vonatkozásában ugyanis ezt a körülményt annak ténszerűsége esetén sem lehetett olyan, a felperestől független menthető oknak tekinteni, amely a felperes vonatkozásában (!) az elévülés nyugvását eredményezte volna.

Érdemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperesnek a kártérítés jogcímére alapított igénye is elévült.

A felperes kára ugyanis a végső teljesítési határidő (2009. április 6-a) lejártával bekövetkezett, amelynek következtében a kártérítés iránti igénye - figyelemmel a régi Ptk. 360. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra - ekkor esedékessé vált.

Ebből pedig az következik, hogy ekkor a felperes kártérítési igényének elévülése is elkezdődött, a régi Ptk. 324. §-ának (1) bekezdésében megállapított 5 év elteltével pedig elévült.

Azt pedig, hogy az elévülés bekövetkezése előtt az elévülés megszakadását eredményező bármilyen cselekményt végzett volna, a felperes az eljárás során nem is állította.

Mindezekre tekintettel érdemben helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperes valamennyi jogcímen érvényesített követelése elévült.

Ezért az ítélet az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti kiegészítésével - helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő felperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából eredő saját másodfokú perköltségét az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítélet az 1952. évi Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból állapította meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével, értékelve azt is, hogy az alperes a másodfokú eljárás során írásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

„Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének b) pontján alapuló teljes személyes illetékmentessége folytán a felperes a fellebbezésén jogorvoslati illetéket nem rótt le. A felfjegyzett fellebbezési eljárási illetéket pedig - a pervesztességére tekintettel - az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésében és a 14. §-ban foglaltak szerint az állam viseli.

Debrecen, 2018. február 7.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -